

Risale-i Nur'a vefa nasıl anlaşılmalıdır

Azerbeycan/Bakü'den Şebnem Hüseyinova: “Vefa nedir? Kimlere vefalı olmamız gerekiyor? Risale-i Nur'a vefa nasıl anlaşılmalıdır?”

KUR'ÂN'DA VEFA

Vefa, sözlükte sözünde durmak, sözünü yerine getirmek, sözünü tutmak, borcu ödemek, dostluk ve sevginin gerektirdiği davranışlarda devamlı olmak manalarına gelir. Müslüman'ın ahlâk güzelliğidir, erdemidir, faziletidir, doğruluğudur, dürüstlüğüdür.

Kur'ân'da birçok Âyet insan sıfatıyla bizleri, muhababımız düşmanımız da olsa vefalı olmaya çağırıyor. Müslüman zararına da olsa verdiği sözü tutan, yaptığı sözleşmelere uyan, imza koyarak taraf olduğu antlaşmalara sadık kalandır.

Kur'ân buyuruyor ki:

“Ey iman edenler! Yaptığınız sözleşmeleri titizlikle yerine getirin.”¹

“Ahidleştiğiniz zaman, Allah'ın ahdini yerine getirin, pekiştirdikten sonra yeminleri bozmayın; çünkü Allah'ı üzerinize kefil kılmışsınızdır.”²

“Verdiğiniz sözleşmeyi tutunuz. Çünkü verdiğiniz sözlerden sorguya çekileceksiniz.”³

VEFAMIZI ÖLÇEN İMTİHAN ELEKLERİMİZ

Risale-i Nur'da vefa, sadakat ve istikamet ile neredeyse eş anlamlıdır. Hizmete sadakat, şahs-ı manevîye sadakat, nur talebelerine sadakat önemli imtihan eleklerimizdendir.

Üstad Hazretleri İhlâs Risalesinde “fena fi'l-ihvan” ve “tefani” diye kardeşler arası bir sadakat ve vefa kavramı getirmiştir ki ,⁴ bu elekten geçebilene helâl olsun!

İktidar hırsını, siyasî gücün ve kudretin büyüsunü Risale-i Nur'un hukukuna tercih etmek ve Risale-i Nur'un hukukunu korumak gibi bir başka dehşetli vefa ve sadakat imtihanı başımızı döndürmüştür ki, bu imtihandan sınıf geçene helâl olsun!

Bediüzzaman, Risale-i Nur hiçbir makama, hatta uhrevî makamlara da alet olmaz derken, dünyevî ikbal hırsında Risale-i Nur'u basamak yapmak gibi bir vahim imtihan sorumluluğumuz başımızda var ki, bu imtihandan artı alana helâl olsun!

KİMLERE VEFALI OLMALIYIZ?

Peygamber Efendimiz (asm) Müslümanlar arası vefanın nasıl yaşanacağı konusunda buyuruyor ki: "Müslüman Müslüman'ın kardeşidir. Ona hıyanet etmez. Ona yalan söylemez. Ona yardımını terk etmez. Her Müslüman'ın ırzı, malı ve kanı diğer Müslüman'a haramdır."5

Öyleyse başta Hâlık'ımız, Râzık'ımız, Fâtır'ımız olan Cenâb-ı Allah'a vefalı olmamız vazifemizdir, farzdır. O'nun Resulüne (asm) getirdikleri konusunda vefalı olmamız vazifemizdir.

Risale-i Nur'a vefalı olmamız, Nur Talebeliğinin önemli şartlarından.

Yakınlarımıza, akrabalarımıza, anne ve babamıza, kardeşlerimize, ailemize, eşimize, arkadaşlarımıza da vefalı olmamız gerekir. Ahlâk-ı hamidemiz bize bunu da emreder. Her bir muhataba karşı vefa konusu değişir şüphesiz. Mesela tehlike anında, elimizde bir imkân varsa, Müslüman kardeşimizi tehlikeyle baş başa bırakıp gidilmez. Ona yardım etmemiz gerekir. Vefa budur. Akrabalarımızı arayıp sormak, gerekirse yardımcı olmak, dertleriyle ilgilenmek onlara olan vefamızın gereğidir. Kur'ân buna sıla-i rahim diyor ve önemli bir görev olarak üzerimize yüklüyor.

Arkadaşlar arası verdiğimiz sözlere sadık olmamız ve vefalı davranmamız gerekir. Eğer yapılmayacak bir söz ise, söz verip sadakat göstermemek yerine, başlangıçta söz vermememiz daha doğru olur. Atalarımızın "Söz namustur." İfadesini unutmamak, verdiğimiz sözü namus saymak vefalı davranışın gereğidir.

VEFASIZ OLMANIN BEDELİ

Vefasız olmanın bedeli elbette vardır ve vefa konusuna göre değişir.

Allah'ın emirlerine vefalı olmamak bize iki dünyada da kaybettirir. Sünnet-i Seniyyeye vefalı olmamak bizi hüsrana uğratar. Risale-i Nur'a vefalı olmamak, bizi dünyada isabetsizliğe, ahirette mahcubiyete mahkûm eder.

Kardeşlerimize Nur hizmetlerinde vefalı olmamak bizi şahs-ı manevî havuzundan ve birlik ve beraberlik sevabından alı koyar. İhlâsımızı ve sadakatimizi zedeler. Hizmet şevkimizi kaçıır.

Oysa vefalı olmakta konusuna göre büyük sevaplar, feyizler ve dereceler vardır. Her şey bir yana, rahmet vefalı olana gelir, inayet vefalı olana gelir, şefkat vefalı olana gelir. Allah'ın rızası vefalı olandan yanadır.

Dipnotlar:

1- Maide Sûresi: 1.

2- Nahl Sûresi: 91.

3- İsra Sûresi: 34.

4- Bediüzzaman, Lem'alar, Yeni Asya Neşriyat, Germany, 1994, s. 166.

5- Riyazu's-Salihin, 234.